

Čtvrteční odpoledne patřilo Taliprtce a tak ráno jsem si vyhradila čistě jen pro Rumíčka.

Páníček jel uklízet na Berounku a jel do práce pozdějš. Tím pádem mi odpadlo dvouvenčení a já si ten čas mohla natáhnout jen a jen pro nás dva. Jupiajéé! K Talinčinému velkému zklamání jsme vypadli ven s Rumíčkem bez ní. Ale nemusela se bát, páníček ji neošidil ani o minutku.

Vyšli jsme si s poskakujícím zrzavým kozlíkem předním vchodem a k jeho překvápku jsme to za protějším barákem nešvenkli doprava, ale přešli jsme ulici a zamířili do sídláku. To ho rozradostnilo ještě víc a hopíkal jak stíženej. A že prej balonek ešivá by nebyl.

“Ne, nebyl, Rumíčku, nevzala jsem ho schválně, budeme jen spolu, jen my dva.”

“Tak jooo, tak jooo, tak jo!” hopíkal Zrzavec a pádil k betovnový kulatý lavičce ve tvaru křesla. Oběhl to a cíhal □ □

“Jo takhlenc, ty filuto! Honit mě jak nadmutou kozu chceš? Tak dobře!” udělala jsem kličku a snažila se mu co nejdýl utíkat . Což je pochopitelně děsně směšnej a marnej pokus, páč mě má hned a hrozně se u toho vždycky tlemí.

Pro ty lidi, co šli tou dobou do práce jsme následně uspořádali slušný dívadlo, protože ty betonový křesla jsou tam tři, plus další dvě až tři betonový krychle - větráky z podzemí, a všechno to jsme museli obíhat a já musela trapně pištět a volat “Jeee pomooc, honí mě pééf!” páč bez toho to prej nejni vono. Musím vždycky předstírat děsnej strach, aby to mělo ty grády, co to má mít □ a nejlépe ještě, když vyděšeně máchám rukama nad hlavou. Ne, kupodivu od Chocholoušků nikdo nepřijel, jen se teda lidi usmívali. Co si mysleli, po tom radši asi nepátrat.

Času jsme měli dost, takže jsem si dovolila jedno složitý ztracení šňůrky od klíčů a tím pádem došlo nejen na tužení těla, ale též na tužení ducha. Musím říct, že je Rumíček vždycky děsně roztomilej, jak se tváří, když to najde a hrdě mi to nese □ . Taky jsem ho řádně za to pomudlala a von mi nečekaně líbnul jednu odporně uslintanou hubičku. Fuj ble □ . A protože času bylo ještě pořád dost, zašli jsme k umělý horolezecký stěně a tam teprvá dostalo naše stíhání ten správnej rozměr. Tam totiž nevidíte, kde ten druhej cíhá. A Rumíček

je velkéj stratég, to ho naučila Bubrdlína. Takže se mi xkrát stane, že si naběhnu a vběhnu mu přímo do rány. Jooooooooooooo to je pak se sebou spokojenej □ □ □ , jak von to geniálně vymyslel □

Stíháního pro to ráno evidentně nebylo ještě dost, takže když jsme došli ke stojanu s hodinama uprostřed velkého dřevěno-betonového kruhu, bylo mi jasně naznačeno, co se ode mne očekává. Jeeenze, ten syčák malej se sice rozběhnul doleva, když jsem vypálila, ale pak to zašaltoval, na pětníku otočil do druhýho směru a nabořil to do mě jak nákladák. “Tak to neee! To je podlý!” volala jsem. “Musíš mi dát náskok!” a ukázala jsem rukou dopředu. “Dobře, tak jo!” odhopkal tam a číhal, kdy vyrazim. Náskok nenáskok, jasně, že mě drapnul ve vteřině. A tak jsme si ani nevšimli toho pána, co náš dialog sledoval a evidentně se tím dobře bavil. Aspoň se mu šlo líp do práce. A asi mu ani nevadilo, že mu třeba ujela tramvaj.

Takhle jsme si to dali třikrát a šli dál. Kus od našeho domu jsme se potkali s mladou basseticí, který se Rumíček velmi líbil a která byla ovšem na jeho vkus krapánek moc hrrr. Takže tak trochu osciloval mezi tím, že jemu se vona líbila taky docela dost, ale vadilo mu, že ho chce válcovat jak parní válec na asfalt. Protože už byl stejně čas jít dom, rozloučili jsme se a vraceli se už fakt domů. Přicházíme k našemu paneláku, když se tam otevřely vchodový dveře a ven se vylila povodeň. Povodeň fleků, která se vyřítila jak tajfún a rvala to plnou parou k nám. Tali se akorát taky s páníčkem vrátila domů a ten když nás viděl, poštvál ji na nás □ . Táááákovou vám vona měla radost, že nás zase po sto letech vidí, že si z tý radosti až sama od sebe rozmyslela to, že by možná asi nejspíš chtěla běžet pod balkony, ale vlastně to by nebyla s náma a tak radši uuuutikala domů. Musela jsem se smát. A tak to byla taková hezká tečka za moc hezkým ránem.